



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 244/2020
07.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данијел Волар, адвокат из ..., против туженог „Грић-Интернационал“ д.о.о. из Ирига, чији је пуномоћник Милена Јефтић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Сремској Митровици Гж1 41/2019 од 06.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 07.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Сремској Митровици Гж1 41/2019 од 06.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 263/18 од 23.04.2019. године, исправљеном решењем тога суда П1 263/18 од 13.09.2019. године, ставом првим изреке, одбачена је као неблагоприятна тужба којим је тражено да се утврди да је тужилац засновао радни однос код туженог који је трајао од 01.04.2008. године до 23.08.2012. године; да се обавезе тужени да надлежном фонду изврши пријаву тужиоца као запосленог за наведени период; да се утврди да је зарада тужиоца уговорена у износу од 13% вредности превоза који је извршио тужилац током месеца; да се обавезе тужени да у корист тужиоца уплати порезе и доприносе на утврђени износ зараде за наведени период; да се обавезе тужени да тужиоцу на име неисплаћених трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству у периоду од 01.04.2008. године до 23.08.2012. године исплати тужиоцу износ од 350.000,00 динара, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, као и да тужени накнади тужиоцу трошкове поступка са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбачен је као неблагоприятан евентуални тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужилац засновао радни однос код туженог који је трајао од 01.04.2008. године до 23.08.2012. године; да се обавезе тужени да надлежном фонду изврши пријаву тужиоца као запосленог за наведени период, да се утврди да су тужилац и тужени уговорили месечну зараду у износу од 23.000,00 динара; да се обавезе тужени да у корист тужиоца надлежном Фонду уплати порезе и доприносе на утврђени износ зараде, за период од 01.04.2008. године до 23.08.2012. године; да се обавезе тужени да тужиоцу на име неисплаћених трошкова за време проведено на службеном путу у иностранству у периоду од 01.04.2008. године до 23.08.2012. године, исплати износ од

350.000,00 динара, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, као и да се обавезе тужилац да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 160.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Решењем Основног суда у Руми П1 263/18 од 13.09.2019. године, исправљена је пресуда Основног суда у Руми П1 263/18 од 23.04.2019. године, у уводном делу и поуци о правном леку.

Решењем Вишег суда у Сремској Митровици Гж1 41/2019 од 06.11.2019. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда исправљена решењем Основног суда у Руми П1 263/18 од 13.09.2019. године, у ставу првом и другом изреке и преиначена у ставу трећем изреке, тако што је досуђени износ трошкова парничног поступка снижен на износ од 66.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијано решење применом члана 408. и 420. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...87/18), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању тужилац је на позив и за потребе туженог обављао послове возача теретног возила у иностранству у периоду од 01.04.2008. године до 23.08.2012. године. Тужени је према усменом договору са тужиоцем, исплаћивао тужиоцу накнаду за рад након сваке завршене вожње у износу од 13% од вредности обављеног транспорта. Тужилац и тужени нису уговорили месечну зараду тужиоца, већ само накнаду након сваког појединачно реализованог транспорта. Тужилац и тужени нису закључили уговор о раду нити је тужилац као запослени био пријављен надлежном органу. У релевантном периоду тужилац је био пријављен Националној служби запошљавања и редовно је продужавао евиденцију незапослених на свака три месеца. Утврђено је да је тужени уредно плаћао тужиоцу 13% од вредности обављеног транспорта, тако да по том основу тужилац нема потраживања у односу на туженог. Такође, неспорно је да је тужилац био ангажован од стране туженог до 23.08.2012. године. Предметна тужба поднета је 31.12.2012. године.

Нижестепени судови правилно су закључили да је тужилац имао сазнање да га тужени није пријавио као запосленог надлежном органу као и да са њим није закључио уговор о раду имајући у виду да је био пријављен као незапослен при Националној служби запошљавања те да се овој служби јављао на свака три месеца у циљу продужавања евиденције незапослених радника.

Према становишту нижестепених судова тужилац је покренуо поступак за заштиту права из радног односа, тако да се у конкретном случају примењују рокови прописани Законом о раду, а не Законом о облигационим односима.

С обзиром да је тужилац пропустио да у законском року покрене спор пред надлежним судом, његова тужба је одбачена као неблаговремена из чега следи и неоснованост тужбеног захтева за накнаду штете.

Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови правилно применили материјално право и за своју одлуку дали потпуне и јасне разлоге које прихвата и овај суд.

Према члану 195. ставу 1. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05... 54/09) против решења којим је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан ако га запослени овласти, може да покрене спор пред надлежним судом, а према ставу 2. рок за покретање спора јесте 90 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права.

Тужилац је у наведеном року имао могућност да покрене поступак, за заштиту својих права, што није учинио. Наведен рок је преклузиван и спада у рокове процесног карактера на које суд пази по службеној дужности. Истек наведеног рока има за последицу губитак права на судску заштиту и одбацивање тужбе. Губитак права на тужбу има за последицу губитак права које је тужбом требало да буде заштићено.

Како је тужилац био радно ангажован од стране туженог до 23.08.2012. године, а тужба у овој парници поднета је тек 31.12.2012. године, правилно су нижестепени судови закључили да је тужба неблаговремена с обзиром да је морала да буде поднета најкасније 23.11.2012. године.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је применом члана 414. става 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**